

Cuprins

Șobolanul e mai viu decît țestoasa.....	5
Pe catalige.....	20
Scufundări.....	41
Niște documente.....	59
Copilul-lup	77
O noapte la hotel.....	102
După gîște.....	121
Cu mai mulți kilometri în urmă.....	138
Lună plină.....	154
Tramvaiul care cîntă	178
Podul Strîmb	208

© 2009, 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/Pavlo Kovernik

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

TEODOROVICI, LUCIAN DAN

Celelalte povești de dragoste / Lucian Dan Teodorovici. –
Iași : Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3434-7

ISBN ePub: 978-973-46-2086-9

ISBN PDF: 978-973-46-2940-4

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

LUCIAN DAN
TEODOROVICI

Celelalte povești
de dragoste

roman

Ediția a II-a revăzută

POLIROM
2013

Soția mea a strâns din dinți, era teribil de nervoasă, îi cunoșteam foarte bine expresia asta, și s-a așezat din nou. Malacul i-a pus mâna pe umăr.

— Ce-ai, bă? Ne distrăm și noi un pic, bem o votcă...

Ea și-a tras umărul, s-a întors spre el:

— Auzi, nu știu ce crezi tu că faci aici! Dar îți zic să-ți vezi de treabă, înțelegi? Ce vrei? Ești beat ca porcul, cum erai întotdeauna. Ce naiba vrei!? Nu vezi că-mi provoci scîrbă, dobitocule!?

Ceilalți doi au izbucnit:

— Oooo, au făcut, căutînd să se sincronizeze. O-ho-hooooo...

Ăsta, malacul, s-a scărpinat în cap.

— Tot rea de măsea, ai? a spus. Io vreau doar să vorbim, nu vezi? Că mi-era dor de tine, ce naiba!

— Iar eu și cu soțul meu n-avem chef să vorbim cu tine. S-a potrivit al dracului să te-ntîlnesc după atîta timp tocmai aici, în cur la mama mă-sii!

Soția mea vorbea cum n-o mai auzisem nicicînd vorbind, iar ospătărița întîrzia. În ea mi-era speranța să se termine odată toată scena asta. Mă tot întorceam să văd ce face. Era la bar. Nici nu mi-am dat seama, urmărind-o pe ospătăriță, că malacul mi s-a adresat din nou.

— Bă băiatule, n-auzi? Te-am întregbat ceva.

— A, i-am zis. Cu mine vorbeați?

I-am spus numele meu. Asta voia să știe, asta întregbase.

— Aha, a privit-o el pe nevastă-mea, așa te cheamă acum.

— Nu te interesează pe tine cum mă cheamă acum!

M-a privit cu reproș.

— De ce i-ai zis? s-a luat ea de mine. Ce-l interesează pe el?

— Păi, am făcut eu și-am dat din umeri.

În sfârșit, femeia a venit de la bar cu cinci pahare de votcă și cu nota noastră. S-a uitat la farfuriile cu mîncare.

— Nu v-a plăcut? a întrebat în timp ce ne punea paharele de votcă în față.

— Nu-i vorba de asta, a răspuns soția mea. Nu ne place compania.

Și a arătat cu mîna spre cei trei de la masă. Eu am scos banii și am plătit. Aveam, din fericire, o sumă exactă, consumația plus bacșişul, nu mai trebuia s-așteptăm să vină cu restul. Am plătit și m-am ridicat, pentru că asta făcuse și soția mea.

— Stai puțin, mi s-a adresat malacul. Ai plătit și votca?

— Să-ți plătești singur votca! s-a răstit, din picioare, nevastă-mea la el.

— Nu zău! nu s-a lăsat ăla. Bărbat-tu a vrut cinci, a zis, el a comandat!

— N-a vrut nici una! L-ai obligat tu!

— Lasă, i-am spus eu soției mele. Le fac cinste. Dacă tot e vorba de prieteni vechi, am spus.

— Ce prieteni vechi? s-a răstit ea la mine. Numai pe el îl știu, a arătat spre malac, și nu mi-e deloc prieten!

— Fac eu cinste, am spus din nou, lasă.

Am întrebato pe ospătăriță cît costă cele cinci pahare de votcă, am scos o bancnotă și le-am plătit. Țala, malacul, a pus iarăși mîna pe soția mea, de astă dată pe brațul ei, încercînd s-o convingă să mai rămînă, dar ea l-a privit din nou cu silă, și-a smuls brațul și s-a îndepărtat.

Am urmat-o. Ția trei, din urmă, rîdeau. Apoi l-am auzit pe malac:

— Bă, vouă nu vi se pare că-i gravidă?

Ceilalți și-au dat cu părerea, la rîndu-le.

— E gravidă, bă, de-asta n-a stat cu noi la băut! Și cică-i în luna de miere. Mamăăă, ce l-a îmbrobodit pe tîmpitu' ăla...

M-am oprit o clipă-n loc, apoi am continuat, pentru că soția mea s-a uitat la mine într-un fel anume, m-a implorat în felul ăsta să-i las naibii în urmă, să nu-i bag în seamă. Și asta am făcut, deși auzisem și ce a adăugat mai apoi, asta am făcut, mi-am continuat drumul, încercînd să-l ignor. Am urcat scările, pînă la camera noastră, fără să mai zicem nimic. Mă simțeam umilit și mă întrebam ce altceva aș fi putut să fac. Nu găseam un răspuns, mă simțeam doar tare umilit.

Abia cînd ne-am așezat în pat și-am stins lumina a acceptat să-mi vorbească, în ciuda insistențelor mele anterioare. Și nici acum n-ar fi făcut-o probabil, dacă nu mi-ar fi trecut mie prin minte cum s-o abordez.

— Tu-mi zici, i-am spus, că vorbele-s cele mai importante. Iar vorbele nu trebuie să facă numai rău, am încercat să-i argumentez,

pot să facă și bine. Acum eu am nevoie să-mi vorbești.

— Te-am supărat deja, mi-a spus ea. Toată prostia asta... Ce-ntîmplare idioată, să dau de el tocmai aici. Cum de ne-am oprit tocmai la pensiunea asta?

— Se putea întîmpla oriunde, doar știi. Și ce mare lucru? Te-ai întîlnit cu unul dintre foștii tăi iubiți. Ce m-a deranjat e că am fost pus în situația asta fără să știu nimic. Dacă mi-ai fi povestit despre el dinainte, n-ar fi fost nimic. Pînă la urmă, asta zic, nu știu ce relație ai avut tu cu ăsta, dar acum ea nu mai există. Sînt doar niște cuvinte, niște vorbe despre ea. Pe alea le vreau. S-a dus, a fost în trecut, de ce m-ar deranja?

— A, nu, a făcut soția mea. Nu relația cu el te-ar putea deranja. A fost o relație timpită oricum. Un prost. Și a durat puțin, nici o lună. L-am cunoscut într-o discotecă, acu' vreo doi ani, poate mai bine. Doar n-am de ce să mă feresc. A fost cu un an înainte de a te cunoaște pe tine. Mă gîndeam că te deranjează ce-a spus: că beam foarte mult. Că... mă rog.

— Și ce? Eu n-am băut? Nu-nțeleg de ce m-ar deranja.

— Mă prezenta ca pe-o... Că beam, că nu știu ce... Nu era chiar așa. Dar de băut, beam, e-adevărat. Știi și tu. Eram încă studentă, tot teribilismul ăla. Dar nu eram... înțelegi tu... nu eram vreo dintr-aia. Și să știi că încă de pe-atunci nu-mi plăcea de el. De asta l-am și părăsit. Era un prost. Încă de pe-atunci vorbea numai de cum

omoară el mistreți și urși. Numai de-astea avea-n cap. Mare vînător. Se credea și mare vînător de femei.

Mă liniștisem cumva, era o atmosferă liniștită, geamul era deschis, dădea spre munte, se auzeau și niște păsări, ar fi putut fi bine dacă n-ar fi existat povestea asta. Mă rodeau însă în continuare cuvintele ăluia, mă rodea insinuarea, pe care o mai auzisem și pe care o detestam, că soția mea m-a păcălit, că a rămas însărcinată ca să fiu nevoit să mă căsătoresc cu ea.

— Dar te-ai culcat cu el, nu? am întrebat-o.

A dat cumva din umeri, în pat, a confirmat în felul ăsta.

— A fost înainte de tine, doar știi. Ce importanță are?

Nu prea avea, era adevărat. Numai că eu auzisem ce spusese el chiar înainte ca noi să-ncepem să urcăm scările, nu eram foarte sigur că auzise și soția mea. Și, deși n-aveau importanță, vorbele lui mă umileau acum.

— L-ai auzit ce-a strigat în urma noastră?

— Mda. Era clar că asta o să reții, mi-aș fi băgat mîna-n foc. C-a zis că te-am păcălit... Știi, de la nuntă încoace, numai la asta mă gîndesc. Că și tu ai putea crede așa ceva.

— N-am cum să cred, i-am zis. Știu că mă iubești, sînt prea multe lucruri...

— Tu ai vrut să păstrăm copilul! a ridicat ea vocea. Numai tu... Eu am vrut să... Doar știi foarte bine!

— Știu, am zis. Normal că știu. Nu-i asta.

— Păi, asta a spus el!
— Și-ncă ceva, am coborît eu vocea. A mai spus ceva.
— Ce? N-am mai auzit.
— Că el te-a...
Am ezitat.
— Lasă, i-am spus.
S-a ridicat în coate și m-a privit.
— Ce? Hai, zi-mi, ce naiba!
M-am ridicat și eu în șezut.
— A strigat că el s-a culcat cu tine pe gratis, pe cînd eu a trebuit să mă-nsor ca s-o fac. Mă rog, îți dai seama că n-a folosit cuvintele astea, a zis-o mult mai nasol. Și toți ăia care erau pe terasă au auzit...
Soția mea s-a ridicat la rîndu-i în fund. Apoi s-a așezat pe marginea patului, s-a aplecat și a început să caute ceva pe jos. N-a găsit, a trîntit nervoasă un papuc sau poate altceva.
— Ce cauți? am întrebat-o.
— Pachetul de țigări, a zis. Dar acum caut întrerupătorul ăsta de la veioză, mama mă-sii! Nu-l găsesc. Ca să văd unde-s țigările.
M-am aplecat în partea mea de pat, am cules pachetul care era pe jos, i l-am întins.
— Era la mine.
Între timp, ea găsisse întrerupătorul. Dup-aia a scos o țigară din pachet, a aprins-o și a suflat fumul spre tavan.
— Îți dai seama, mi-a zis, că ăsta-i doar orgoliul tău, nu? Și-i jignitor pentru mine. Adică... doar tu nu te-ai însurat cu mine ca să... E vorba doar de orgoliu. E o stupizenie masculină asta, sper că-ți dai seama. Pînă